

?La Constitució del 78: pacte de les elits per mantenir la dominació

«Això és la Constitució del 78, un pacte entre elits per tal que l'elit franquista gaudeixi, encara avui, de total impunitat» | «A Espanya, l'exèrcit és garantia de la no dissolució de l'Estat i, per tant, nosaltres som el seu objectiu mortal. Sí, mortal. 1978» | «L'Estat espanyol no és un estat mantingut pel consens ?construït o no- de la majoria dels seus habitants i és per això que són aquests cossos armats els veritables constitucionalistes, els que tenen encarregada la missió de mantenir el que hi ha i que mai res no canviï»

L'any que ve, el 6 de desembre espero que ja no sigui festa, però si ho és cal recordar, tal com enguany mateix faig, en què consisteix aquesta festa espanyola «de la democràcia perpètua» que és el dia abans del dia abans de la Puríssima, amb «t» quan ho deia ma padrina..., «ai, no ho diguis a ningú.»

La Constitució Espanyola de 1978 es fonamenta en un gran pacte entre les elits del franquisme i les de l'antifranquisme. El cop d'estat de Franco es va consolidar després de desenvolupar una guerra d'extermini que no va acabar el 1939, només va mutar per convertir-se en un ampli pla de repressió planificada -que també exclouia l'extermini- contra republicans, comunistes, anarquistes, catalanistes, socialistes i qualsevol que no fos directament franquista, feixista, espanyolista o falangista, és a dir «bons espanyols» o, dit d'una altra manera, «gent normal». Ma padrina ho deia sovint això de l'«ai, no ho diguis a ningú». La por havia fet escola. El 1978 encara no ens havien matat a tots i l'exèrcit i la policia estaven plens de guanyadors de la guerra, de criminals que eren la base de l'Exèrcit espanyol, de la Guardia Civil i de la Policia Nacional. I fins que es van jubilar hi van ser, mai hi va haver cap neteja perquè els únics que l'havien fet, sagnant, havien estat ells.

L'Estat espanyol no és un estat mantingut pel consens -construït o no- de la majoria dels seus habitants i és per això que són aquests cossos armats els veritables constitucionalistes, els que tenen encarregada la missió de mantenir el que hi ha i que mai res no canviï, tal com hem pogut veure aquestes darreres setmanes a Catalunya mentre feien la seva *feina*. Aquesta cossos es complementen amb tribunals polítics d'excepció permanent que empresonen dirigents polítics triats a les urnes o els obliguen a l'exili si no volen ser empresonats. Continuen pensant, tal com deia Espartero el 1842, que «Barcelona debe de ser bombardeada al menos una vez cada 50 años». I a nosaltres ens ha tocat assistir a aquest bombardeig adequat a l'ocasió, a Barcelona, Tarragona, Mont-roig, Sant Carles de la Ràpita i molts altres llocs. Més de mil ferits. No els importa. Als que els van provocar els penjaran medalles a l'uniforme.

El 78 era l'any de «Saca el whisky cheli», però també el de la Comissaria de Via Laietana, allà on els membres dels partits espanyolistes i de l'extrema dreta militant aquests dies feien homenatges a les forces d'ocupació allí destinades. 1978. Una Comissaria des d'on, bàsicament, els policies que hi *treballaven* torturaven demòcrates, gent d'esquerres i a tots els que no fossin tal com s'havia de ser. 1978. El règim del 78 i, evidentment, la construcció d'un text que servís per fer-nos callar. 1978.

No tot passava a Barcelona. A Reus, pocs anys abans, la Guardia Civil havia assassinat de forma sàdica el militant comunista Cipriano Martos. I dos anys abans del 78, Juan Gabriel Knafo rebia un tret, suposadament d'una pilota de goma, que el matava i el precipitava al buit al carrer Unió de Tarragona en una manifestació de solidaritat amb els obrers assassinats de Vitòria. El mataren els policies del 78, igual que a Martos el van torturar els guardiacivils que al 78 continuaven formant part de la seguretat de l'Estat. A Madrid, Billy el Niño era només un més dels que torturava i encara avui passeja alegrement pels carrers de la capital. Això és la Constitució del 78, un pacte entre elits per tal que l'elit franquista gaudeixi, encara avui, de total impunitat. I no es tracta de venjança sinó de justícia perquè mai cap reconciliació es pot fer a partir de l'oblit. 1978.

Va ser en aquest ambient on es va aprovar aquesta Constitució que l'any que ve celebrarà els seus 40 anys, enguany 39, i que inclou articles de fàstic absolut, com el 155 que el Govern del PP, amb el suport de Ciutadans i el PSOE, tan alegrement ha utilitzat per fer un cop d'estat contra l'autogovern de Catalunya i trencar qualsevol possibilitat democràtica d'expressar entre totes i tots què volem ser quan siguem grans, ara que ja ho som. O el primer punt del 8, que deixa en mans dels militars la unitat de l'Estat. Res és més antidemocràtic que posar les armes davant d'una possible decisió popular o democràtica. A Espanya, l'exèrcit és garantia de la no dissolució de l'Estat i, per tant, nosaltres som el seu objectiu mortal. Sí, mortal. 1978.

Ja sabem que alguns diran que la Constitució conté articles per fer possible qualsevol canvi en el seu propi articulat, però els que ho diuen saben perfectament que la seva aplicació és impossible; així, amb totes les lletres, impossible. Per tant, aquesta no és una llei democràtica sinó un plec d'articles que només tenen una sola intenció: que res no canviï ni es bellugui mai. Ep, «que res no es bellugui mai» a no ser que qui ho mani siguin les altes instàncies europees del capitalisme internacional. 1978. Aleshores, corren totes les rates conegudes i per conèixer a regalar els diners de totes als amos i a estendre la misèria pel nostre voltant. I a predicar resignació que la crisi és molt dura i la patim tots...

És aquesta una Constitució, la del 78, escrita enmig de tortures conegudes, reconegudes i mai perseguides, però feta també amb partits prohibits, presos polítics (molts més que ara) i amb la intenció bàsica de tancar per dalt qualsevol possibilitat de canvi que es proposés des de baix. En resum, i ho torno a repetir, un gran pacte entre elits que té set pares -i cap mare- i que conté barbaritats que esdevenen marca de fàbrica.

I ho dic tal com raja perquè cal dir els coses pel seu nom, tal com deien els madrilenys Habeas Corpus i avui, encara, tenen tota la raó:

«La monarquia española es la más directa herencia del franquismo. La transición a la democracia el ejemplo perfecto del fiel continuismo. Adaptarse a los nuevos tiempos exigía esa amnesia que llaman consenso. Y la constitución española, cadena que aprieta, cadena que ahoga. Cadena del todo todopoderosa...»